

باغ عدن از نظر جغرافیایی در کجا قرار داشته است؟

این باغ بر رودهای فرات و دجله، و در محل تقاطعشان با رودخانه‌های فیشون و جیحون قرار داشت..

رودهای فیشون و جیحون تا کنون پیدا نشده‌اند. فرات و دجله از منطقه کوهستانی قفقاز در جنوب غربی آسیا سرچشمه می‌گیرند و بسوی جنوب شرقی ادامه می‌یابند و به خلیج فارس می‌ریزند. به این ترتیب می‌توان گفت که انسان تقریباً در مرکز سطح زمین آفریده شد، چرا که این منطقه فرات قفقازی تقریباً در مرکز نیمکره شرقی، که بزرگتر از نیمکره غربی است، قرار دارد. قوم شناسان معمولاً این منطقه را مهد اولیه همه نژادهای انسانی بشمار می‌آورند. از این منطقه، یعنی گهواره نژاد بشری بود که گاو، بز، گوسفند، اسب، خوک، سیب، هلو، گلابی، آلو، گیلاس، به، توت سفید، انگور فرنگی، درخت مو، زیتون، انجیر، خرما، بادام، گندم، جو، جو صحرایی، نخود فرنگی، لوبیا، بزرک (درخت کتان)، اسفناج، تربچه، پیاز و بیشتر میوه‌ها و سبزی‌های ما به نقاط دیگر برده شدند. با اینکه برخی تصور می‌کنند که مکان دقیق باغ عدن احتمالاً در ارتفاعات ارمنستان و در سرچشمه رودهای دجله و فرات، که در آن موقع شاید تا این حد بالاتر از سطح دریا نبوده‌اند، قرار داشته، ولی محل سنتی و عموماً پذیرفته شده باغ عدن در بابل و نزدیک مصب فرات است. در حال حاضر رودخانه‌های فرات و دجله حدود ۱۵۰ کیلومتر بالاتر از خلیج فارس به هم می‌پیوندند. در زمان ابراهیم کرانه‌های خلیج به حدود «اور» می‌رسید و این دو رودخانه بصورت دو جریان مجزا به خلیج می‌ریختند. تمامی دشت بابل از رسوبات آبرفتی این دو رودخانه بوجود آمده بود. غالباً مسیر بستر رودخانه‌ها عوض می‌شد. در زمان آدم احتمالاً رودخانه‌های فرات و دجله در فاصله کوتاهی به هم می‌پیوستند، و دوباره پیش از اینکه به خلیج بریزند از هم جدا می‌شدند، و باغ در همین محل که بین نقطه اتصال و نقطه انشقاق دو رودخانه قرار داشت، واقع شده بود. و به این ترتیب ۴ شاخه یا «شعبه» بوجود می‌آمد (۲:۱۰)؛ دو رودخانه همچون کناره‌های شرقی و غربی خلیج ادامه می‌یافتند و جیحون و فیشون نامیده می‌شدند. در کتیبه‌های کهن، خلیج فارس یک «رودخانه» نامیده شده است. نکته باستانشناختی: اریدو، محل سنتی و پذیرفته شده باغ عدن نقطه دقیقی که در روایات بعنوان مکان باغ عدن تعیین شده، تعدادی تپه است که در ۱۸ کیلومتری جنوب اور قرار دارد و به نام اریدو (ابوشارم) شناخته می‌شود. این محل سکونت «آداپا»، یعنی آدم بابلی بوده است. به گواهی منشور ولد، دو پادشاه اول تاریخ در اریدو سلطنت کردند. در کتیبه‌های باستانی بابلی آمده است: «در نزدیکی اریدو باغی بود و در آن درخت مقدس اسرارآمیزی وجود داشت که درخت حیات بود؛ کاشته شده توسط خدایان، که ریشه‌هایش عمیق بودند و شاخه‌هایش سر به آسمان کشیده بودند و ارواح محافظ از آن نگهداری می‌کردند و هیچ انسانی وارد باغ نمی‌شود.» حال و تامپسون از موزه بریتانیا (۱۹ - ۱۹۱۸) خرابه‌های اریدو را از خاک درآوردند. آنان نشانه‌هایی یافتند حاکی از اینکه اریدو شهر ثروتمندی بوده، و بعنوان خانه اولیه بشریت مورد احترام بوده است.

به این ترتیب می‌توان گفت که انسان تقریباً در مرکز سطح زمین آفریده شد، چرا که این منطقه فرات قفقازی تقریباً در مرکز نیمکره شرقی، که بزرگتر از نیمکره غربی است، قرار دارد. قوم شناسان

معمولاً این منطقه را مهد اولیه همه نژادهای انسانی بشمار می‌آورند. از این منطقه، یعنی گهواره نژاد بشری بود که گاو، بز، گوسفند، اسب، خوک، سیب، هلو، گلابی، آلو، گیلاس، به، توت سفید، انگور فرنگی، درخت مو، زیتون، انجیر، خرما، بادام، گندم، جو، جو صحرایی، نخود فرنگی، لوبیا، بزرک (درخت کتان)، اسفناج، تربچه، پیاز و بیشتر میوه‌ها و سبزی‌های ما به نقاط دیگر برده شدند. با اینکه برخی تصور می‌کنند که مکان دقیق باغ عدن احتمالاً در ارتفاعات ارمنستان و در سرچشمه رودهای دجله و فرات، که در آن موقع شاید تا این حد بالاتر از سطح دریا نبوده‌اند، قرار داشته، ولی محل سنتی و عموماً پذیرفته شده باغ عدن در بابل و نزدیک مصب فرات است. در حال حاضر رودخانه‌های فرات و دجله حدود ۱۵۰ کیلومتر بالاتر از خلیج فارس به هم می‌پیوندند. در زمان ابراهیم کرانه‌های خلیج به حدود «اور» می‌رسید و این دو رودخانه بصورت دو جریان مجزا به خلیج می‌ریختند. تمامی دشت بابل از رسوبات آبرفتی این دو رودخانه بوجود آمده بود. غالباً مسیر بستر رودخانه‌ها عوض می‌شد. در زمان آدم احتمالاً رودخانه‌های فرات و دجله در فاصله کوتاهی به هم می‌پیوستند، و دوباره پیش از اینکه به خلیج بریزند از هم جدا می‌شدند، و باغ در همین محل که بین نقطه اتصال و نقطه انشقاق دو رودخانه قرار داشت، واقع شده بود. و به این ترتیب ۴ شاخه یا «شعبه» بوجود می‌آمد؛ دو رودخانه همچون کناره‌های شرقی و غربی خلیج ادامه می‌یافتند و جیحون و فیشون نامیده می‌شدند. در کتیبه‌های کهن، خلیج فارس یک «رودخانه» نامیده شده است. نکته باستانشناختی: اریدو، محل سنتی و پذیرفته شده باغ عدن نقطه دقیقی که در روایات بعنوان مکان باغ عدن تعیین شده، تعدادی تپه است که در ۱۸ کیلومتری جنوب اور قرار دارد و به نام اریدو (ابوشارم) شناخته می‌شود. این محل سکونت «آداپا»، یعنی آدم بابلی بوده است. به گواهی منشور ولد، دو پادشاه اول تاریخ در اریدو سلطنت کردند. در کتیبه‌های باستانی بابلی آمده است: «در نزدیکی اریدو باغی بود و در آن درخت مقدس اسرارآمیزی وجود داشت که درخت حیات بود؛ کاشته شده توسط خدایان، که ریشه‌های عمیق بودند و شاخه‌های سر به آسمان کشیده بودند و ارواح محافظ از آن نگهداری می‌کردند و هیچ انسانی وارد باغ نمی‌شود.» حال و تامپسون از موزه بریتانیا (۱۹ - ۱۹۱۸) خرابه‌های اریدو را از خاک درآوردند. آنان نشانه‌هایی یافتند حاکی از اینکه اریدو شهر ثروتمندی بوده، و بعنوان خانه اولیه بشریت مورد احترام بوده است.

به این ترتیب می‌توان گفت که انسان تقریباً در مرکز سطح زمین آفریده شد، چرا که این منطقه فرات قفقازی تقریباً در مرکز نیمکره شرقی، که بزرگتر از نیمکره غربی است، قرار دارد. قوم شناسان معمولاً این منطقه را مهد اولیه همه نژادهای انسانی بشمار می‌آورند. از این منطقه، یعنی گهواره نژاد بشری بود که گاو، بز، گوسفند، اسب، خوک، سیب، هلو، گلابی، آلو، گیلاس، به، توت سفید، انگور فرنگی، درخت مو، زیتون، انجیر، خرما، بادام، گندم، جو، جو صحرایی، نخود فرنگی، لوبیا، بزرک (درخت کتان)، اسفناج، تربچه، پیاز و بیشتر میوه‌ها و سبزی‌های ما به نقاط دیگر برده شدند. با اینکه برخی تصور می‌کنند که مکان دقیق باغ عدن احتمالاً در ارتفاعات ارمنستان و در سرچشمه رودهای دجله و فرات، که در آن موقع شاید تا این حد بالاتر از سطح دریا نبوده‌اند، قرار داشته، ولی محل سنتی و عموماً پذیرفته شده باغ عدن در بابل و نزدیک مصب فرات است. در حال حاضر رودخانه‌های فرات و دجله حدود ۱۵۰ کیلومتر بالاتر از خلیج فارس به هم می‌پیوندند. در زمان ابراهیم کرانه‌های خلیج به حدود «اور» می‌رسید و این دو رودخانه بصورت دو جریان مجزا به خلیج می‌ریختند. تمامی دشت بابل از رسوبات آبرفتی این دو رودخانه بوجود آمده بود. غالباً مسیر بستر رودخانه‌ها عوض می‌شد. در زمان آدم احتمالاً رودخانه‌های فرات و دجله در فاصله کوتاهی به هم می‌پیوستند، و دوباره پیش از اینکه

به خلیج بریزند از هم جدا می‌شدند، و باغ در همین محل که بین نقطه اتصال و نقطه انشقاق دو رودخانه قرار داشت، واقع شده بود. و به این ترتیب ۴ شاخه یا «شعبه» بوجود می‌آمد (۲:۱۰)؛ دو رودخانه همچون کناره‌های شرقی و غربی خلیج ادامه می‌یافتند و جیحون و فیشون نامیده می‌شدند. در کتیبه‌های کهن، خلیج فارس یک «رودخانه» نامیده شده است. نکته باستانشناختی: اریدو، محل سنتی و پذیرفته شده باغ عدن نقطه دقیقی که در روایات بعنوان مکان باغ عدن تعیین شده، تعدادی تپه است که در ۱۸ کیلومتری جنوب اور قرار دارد و به نام اریدو (ابوشارم) شناخته می‌شود. این محل سکونت «آداپا»، یعنی آدم بابلی بوده است. به گواهی منشور ولد، دو پادشاه اول تاریخ در اریدو سلطنت کردند. در کتیبه‌های باستانی بابلی آمده است: «در نزدیکی اریدو باغی بود و در آن درخت مقدس اسرارآمیزی وجود داشت که درخت حیات بود؛ کاشته شده توسط خدایان، که ریشه‌های عمیق بودند و شاخه‌های سر به آسمان کشیده بودند و ارواح محافظ از آن نگهداری می‌کردند و هیچ انسانی وارد باغ نمی‌شود.» حال و تامپسون از موزه بریتانیا (۱۹ - ۱۹۱۸) خرابه‌های اریدو را از خاک درآوردند. آنان نشانه‌هایی یافتند حاکی از اینکه اریدو شهر ثروتمندی بوده، و بعنوان خانه اولیه بشریت مورد احترام بوده است.